

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. december hó 4. és 2015. január hó 13. napján megtartott nyilvános ülések alapján meghozta és 2015. január hó 22. napján kihirdette az alábbi

ítéletet:

A jelentős mennyiségre, kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés büntette miatt **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2013. év január hó 16. napján kelt 14.B. 1510/2010/92. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlott terhére rótt cselekmény jogszabályi felhívása helyesen 1978. évi IV. tv. 282/A.§ (1) bekezdés III. fordulat és (3) bekezdés.

A fegyházbüntetés mértékét 6 (hat) évre felemeli, a közügyektől eltiltást mellékbüntetésként tekinti kiszabottnak.

A vádlott előző neve:

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 72.579,- (hetvenkilencezer- ötszázhetvenkilenc) forint büntetőügyi költséget a vádlott viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék a 2013. január hó 16. napján kelt 14.B. 1510/2010/92. számú ítéletével **vádlottat** bűnösnek mondta ki visszaélés kábítószerrel büntette kísérletében (1978. évi IV. tv. 282/A.§ (1) és (3) bekezdés), ezért mint többszörös visszaesőt 4 év 6 hónap fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendelte. Kötelezte a vádlottat a felmerült büntetőügyi költség viselésére.

Az ítélet ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére téves minősítés miatt és a büntetés súlyosítása érdekében.

A vádlott felmentésért fellebbezett, egyben kifogásolta, hogy a bíróság távollétében hozta meg az ítéletet, eljárási jogaival nem élhetett, az ítélet hatályon kívül helyezését is kérte.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF. 950/2010/14. számú átiratával az ügyészi fellebbezést helytálló indokainál fogva fenntartotta, az átirat elkészítésének időpontjában a vádlott nyilatkozata még nem állt rendelkezésére.

Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást. A vád tárgyává tett cselekmények elbírálásához szükséges bizonyítékokat beszerezte és értékelési körében vonta. Azok okszerű mérlegelésével megalapozott tényállást állapított meg, indokolási kötelezettségének is eleget tett. A megállapított tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, a cselekményt azonban tévesen minősítette forgalombahozatal kísérleteként. Az 1/2007. számú Jogegységi Határozat értelmében a vádlotti magatartás kereskedésként értékelendő. A tényállás rögzíti, hogy a vádlott célja az volt, hogy a megszerzett kábítószer forgalomba hozatala révén nyereséget realizáljon, melyből a kereskedésre kell következtetést vonni. A súlyosabb elkövetési magatartásra, a befejezett alakzatra és a számos nyomatékos súlyosító körülményre figyelemmel a vádlottal szemben a büntetés jelentős súlyosítása indokolt. Indítványozta, hogy az ítéletábrá nyilvános ülésen - melyen bejelentette részvételét - az ítéletet oly módon változtassa meg, hogy a vádlott cselekményét jelentős mennyiségre kereskedéssel elkövetett visszaélés kábítószerrel büntetnének minősítse, a kiszabott büntetést súlyosítsa, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

A vádlott az eljáró tanács ellen elfogultsági kifogást jelentett be, a Fővárosi Ítéletábrá 1.Bkk.10.031/2014/4. számú végzésével a 2.Bf. tanács kizárását megtagadta.

A vádlott kérte Németországban töltött büntetéséből Magyarországra szállítását, mert a nyilvános ülésen részt kívánt venni, terhelti jogait - melyben az elsőfokú eljárásban véleménye szerint lényegesen korlátozva volt - gyakorolni kívánta.

A Fővárosi Ítéletábrá a jogszabályi előírásnak megfelelően a terhelt ideiglenes átadása iránt intézkedett a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztériumon keresztül, melyhez a Münchener Államügyészség hozzájárult. (48. alatti irat). Az átszállítás érdekében európai elfogatóparancsot bocsátott ki, biztosította a szükséges adatokat, és kötelezettségeket vállalt. Ezen intézkedések időtartama a másodfokú eljárás tartamát lényegesen meghosszabbította.

A nyilvános ülésen a vádlott ismételt előadta az elsőfokú eljárással kapcsolatos kifogásait, az ott előterjesztett bizonyítási indítványait is előterjesztette. Indítványozta a Budapesti XX., XXI. és XXII. Kerületi Bíróság 18.P. 23495/2012. számú ügyiratának beszerzését annak igazolása céljából, hogy az ott lefolytatott eljárásban **tanú1** más tartalmú vallomást tett, mely jelen ügyben tett nyilatkozatát gyengíti, az ő védekezését viszont megerősíti.

A Fővárosi Ítéletábrá az elsőfokú eljárásban elutasított bizonyítási indítványokat a polgári eljárás iratainak beszerzésére tett indítvánnyal együtt mint alaptalant elutasította, további bizonyítás felvétele végett az ügyet nem tűzte tárgyalásra.

Az ügyész perbeszédében az átiratban foglaltakat azzal egészítette ki, hogy a vádlott fellebbezésének utóbb érkezése miatt arra írásban reflektálni nem tudott, ugyanakkor azt alaptalannak tartotta. Az elkövetéskori törvénynél az új Btk. nem kedvezőbb, mert a többszörös visszaeső, 4 év 6 hónap tartamú szabadságvesztésre ítélt vádlottat a feltételes szabadság kedvezményéből ki kellene zárni, ezen túl többszörös és különös visszaesővel szemben csak

különös méltánylást érdemlő esetben lehet a büntetési tétel alsó határánál enyhébb büntetést kiszabni, mely jelen ügyben nem merült fel. Mindezért indítványozta az elkövetéskori jogszabály alkalmazását. Egyebekben az átiratban foglaltakat fenntartotta.

A vádlott védője perbeszédében fellebbezését fenntartotta. Sértelmezte, hogy a törvényszék nem adta indokát a bizonyítási indítványok elutasításának. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a függőség körében is helytelen álláspontra jutott. Figyelemmel arra, hogy a terhelt tagadta a cselekmény elkövetését, elsődlegesen felmentésre tett indítványt, másodlagosan a 8 éves időmúlásra figyelemmel az ítélet helybenhagyását kérte.

A vádlott ismételten előterjesztette eljárási kifogásait, sérelmezte, hogy az eljárás Magyarországon került lefolytatásra, véleménye szerint jogai gyakorlásában akadályozva volt, távollétében hozott a bíróság ítéletet, a hanganyag többszöri kérése ellenére sem került kiadásra számára, a felkészülésben akadályozva volt. Álláspontja szerint a bíróság a törvény kötelező rendelkezése ellenére nem határozta meg előre a bizonyítási cselekmények sorrendjét, nem került elbírálásra azon kérelme, hogy **tanú1**-t a védelem hallgathassa ki először, illetve először kérdésekre válaszoljon.

szakértő1 igazságügyi orvos-szakértő véleményét továbbra sem tartotta elfogadhatónak, mert azt a Be. rendelkezéseivel ellentétben a szakértő egyedül készítette. **szakértő2** szakértő súlyosan elfogult volt vele szemben, amely miatt **szakértő3** pszichológus szakértő már nem is tudta megvizsgálni, mert megszakította a vizsgálatot. Az Egészségügyi Tudományos Tanács szakvéleményét sem tartotta irányadónak. Kizárólag **szakértő4** és **szakértő5** orvos-szakértők által jegyzett vélemény felelt meg álláspontja szerint a szakma szabályainak, amely függőségét megállapította. Érthetetlennek tartotta, hogy amennyiben korábbi ügyében függőként került elítélésre, a szakértők ezen állapotát jelen ügyben miért nem véleményezték.

Kifogásolta a vádlott, hogy bizonyítási indítványai anélkül kerültek elutasításra, hogy azt a bíróság megindokolta volna, a törvényszék nem törekedett a tényállás megfelelő tisztázására, az indokolási kötelezettségét sem teljesítette, az ítélet felülbírálatra alkalmatlan.

Álláspontja szerint **tanú1** tanúvallomását az elsőfokú bíróság anélkül fogadta el, hogy megkísérelte volna az ellentmondások feloldását, nem vette figyelembe azt sem, hogy **tanú1** a Németországban folytatott eljárásban azért kapott felfüggesztett büntetést, mert reá vonatkozóan terhelő nyilatkozatot tett, ezért érdektelennek sem tekinthető. Kifejtette, hogy **tanú1** vallomásai több lényegi kérdést illetően is következtelenek, így a megbízás időpontját, a csomagtartóban lévő anyag henger vagy zacskó formáját, a telefonok és SMS-ek és a Speeddel kapcsolatos kérdéskört illetően is. Megjegyezte, hogy a tanú az előzményekre vonatkozóan is hamis tartalmú előadást tett.

A minősítés körében a kereskedés megállapítását nem tartotta összeegyeztethetőnek az 1/2007. Jogegységi Határozat rendelkezéseivel, mert a haszonszerzésre törekvés nem érhető tetten, a vásárlásra vonatkozó adatok is teljesen megalapozatlanok.

Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az általa megjelölt ítéleti anomáliákat oldja fel az említett kérdéskörökben, illetve adjon számot arról is, hogy a történeti tényállásban rögzített azon megállapítások, hogy ő a kábítószer hol és miként szerezte be, milyen bizonyítékon nyugszanak.

Az általa készített utolsó szó jogán figyelembe venni kért - lényegében vallomását és kifogásait tartalmazó - nyilatkozatot felolvasta és becsatolta. Felmentését, másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

A Fővárosi Ítéltábla a Be.348.§ (1) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék ítéletét az azt megelőző elsőfokú bírósági eljárással együtt felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta. A 2013. január hó 16.-i tárgyalásról készült 92. számú jegyzőkönyv tévesen tartalmazza a jelenlévők között a vádlott nevét, mely nyilvánvaló elírás, mert később rögzíti, hogy a vádlott nem jelent meg.

A büntetőeljárás a német hatóság felajánlása alapján a legfőbb ügyész részéről átvételre került. Az 1996. évi XXXVIII. tv. 43. §-a szerint külföldi állam hatósága előtt folyó büntetőeljárás e hatóság megkeresése alapján akkor vehető át, ha a terhelt magyar állampolgár, vagy Magyarországra bevándorolt nem magyar állampolgár.

A terhelt magyar állampolgár, ezért az eljárás lefolytatása Magyarországon törvényesen került sor.

A vádlottat jogai gyakorlásában az elsőfokú bíróság nem korlátozta, állításával ellentétben vallomástételi jogával élt, számtalan bizonyítási indítványt, beadványt terjesztett elő, valamennyi vádirati állításra tételesen reagált, az eljárás aktív résztvevője volt. Az irat megismerésében sem volt korlátozva. Bár az eljárás során készített hanganyag kiadásának elmaradását többszörösen sérelmezte, az ítéltábla a 66. számú jegyzőkönyv 2. oldalán írtakból megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem rendelte el hangfelvétel készítését, ezért a vádlotti hivatkozás alaptalan.

A Be. 285.§ (2) bekezdése szerint az ügyész, illetve a vádlott és a védő által indítványozott bizonyítási cselekményekről és azok sorrendjéről a tanács elnöke az ügyész, illetve a vádlott és védő indítványainak figyelembevételével határoz. A (3) bekezdés szerint a bizonyítási indítvány elutasítása ellen külön fellebbezésnek nincs helye, azt az ügydöntő határozatban bejelentett fellebbezésben lehet sérelmezni. A (4) bekezdés szerint az ügyész által indítványozott bizonyítás rendszerint megelőzi a vádlott és védő által indítványozott bizonyítás felvételét.

Jelen ügyben a tanács elnöke meghatározta a bizonyítási cselekményeket és azok sorrendjét, és aszerint folytatta a bizonyítási eljárást, ekörben indokolási kötelezettsége nincs. A vádlotti bizonyítási indítványok elutasításra kerültek, melyet **vádlott** az érdemi határozat ellen bejelentett fellebbezésben sérelmezett.

A Be. 295.§ (1) bekezdése szerint az ügyész a vádlott és a védő indítványára a tanács elnöke engedélyezheti, hogy a tanút először az ügyész és a védő kérdések feltevésével hallgassa ki. A Be. 293.§ (1) bekezdés a.) pontja szerint ha a tanú kihallgatását az ügyész indítványozta, a tanút előbb az ügyész hallgatja ki, ezt követően a tanúhoz a vádlott és a védő kérdéseket intézhet. Figyelemmel arra, hogy **tanú1** kihallgatását az ügyész a vádiratban indítványozta, eljárásjogilag nem is lett volna lehetséges a védő vagy a vádlott általi első kikérdezése, ahogy azt a vádlott kívánta volna. Nem lényegtelen, hogy erre is kizárólag akkor nyílik lehetőség, ha ezt a tanács elnöke engedélyezi. Kétségtelen tény, hogy a vádlott ilyen tartalommal terjesztett elő kérelmet, amelyről a bíróság alakszerű végzést nem hozott, a pervezetésből kitűnően - a Be. szabályainak helyes alkalmazásával - a bíróság erre nem látott lehetőséget.

A Be. 281.§ (9) bekezdése szerint a bíróság a szabályszerű idézés ellenére meg nem jelent vádlottal szemben - ha az előzetesen bejelenti, hogy a tárgyaláson nem kíván részt venni - az eljárást befejezheti, az ügydöntő határozatot a meg nem jelent vádlottal kézbesítés útján közli.

A vádlott a 2012. november hó 5-i határnapon még jelen volt, ezt követően 91. alatt becsatolt beadványában kérte, hogy a bíróság az ítéletet távollétében hozza meg, mert Németországban vizsgálati fogságba került. Ezt követően került sor az előző tárgyalásról készült jegyzőkönyv és beadványa ismertetése után az ítélet kihirdetésére. Az ítélet németországi fogvatartása helyén kézbesítésre került részére, mely ellen a törvényes határidőben joghatályos fellebbezést terjesztett elő.

A törvényszék ügyfelderítési kötelezettségét a szükséges mértékben teljesítette. A vádlott által előterjesztett bizonyítási indítványokat elutasította, az ítéletben a 10. oldal 4. bekezdésében ezt szüksékván, de indokolta. Tekintettel arra, hogy ezen indítványokat a vádlott a másodfokú eljárásban is előterjesztette, az indítványok elutasítását az ítélet tábla lentebb részletesen indokolja.

A beszerzett bizonyítékokat az elsőfokú bíróság logikusan értékelte, mérlegelte. Nem használt fel olyan bizonyítékot, így orvos-szakértői véleményt sem, amely törvénytelenül került beszerzésre. Az e körben kifejtettekkel az ítélet tábla maradéktalanul egyetértett. A vádlott elmeállapotával kapcsolatban adott igazságügyi orvos-szakértői véleményt az eljárási szabályoknak megfelelően (Be. 101.§ (2) bekezdés) valóban két szakértő készíti és jegyzi, mely nem jelenti egy időben történő eljárásukat, a Be. szövege két szakértő alkalmazásáról szól. Arra vonatkozóan, hogy **szakértő6** szakértő nem működött közre a vélemény elkészítésében, a vádlotti állításon kívül nem merült fel adat. Ekörben az elsőfokú bíróság **szakértő1** szakértő előadását helyesen fogadta el.

Helyesen járt el a törvényszék, amikor a tényeket **tanú1** vallomására alapította, amely a vádlotti állásponttal ellentétben más elfogadott bizonyítékokkal is alátámasztott volt. Ehelyütt javítja az ítélet tábla az ítélet 20. oldal 4. bekezdésében szereplő okirati bizonyíték megnevezést, mely helyesen Passaui Ügyészség 313 Js 12286/17. számú vádirata.

Kétségtelen tény, hogy a németországi eljárásban **tanú1** büntetésének kiszabása során a bíróság figyelemmel volt azon körülményre, hogy megnevezte megbízóját, büntetése tartama ennek figyelembevételével került meghatározásra.(nyomozati iratok 545. oldalán elfekvő Passaui Bíróság 2008. március hó 12. napján kelt Ds 313 Js 12286/07. számú ítélete, mely határozattal **tanú1**t nem csekély mennyiségű kábítószer szándékos, engedély nélküli behozatala és nem csekély mennyiségű kábítószerrel folytatott engedély nélküli kereskedelemhez nyújtott bűnszegély miatt 2 év szabadságvesztésre ítélte, melynek végrehajtását felfüggesztette)

Erre figyelemmel vallomása valóságtartalmát fokozottan kellett vizsgálni, mely kíváncsolomnak az elsőfokú bíróság eleget tett. A tanú elfogadott vallomásában olyan ellentmondást a másodfokú bíróság sem észlelt, amely hiteltelenné tenné állításait, illetve felvetné annak gyanúját, - amelynek a vádlott számtalan alkalommal hangot adott - hogy ügyének kedvezőbb elbírálása, a kiszabott büntetés tartamának csökkentése végett tett reá nézve valótlán tartalmú terhelő nyilatkozatot, illetve a körülmények kedvezőtlen alakulása miatt adódott lehetőségként számára a vádlottra terhelő tartalmú vallomás. Tény az is, hogy az idő előrehaladtával **tanú1** a vádlott felvetéseire már nem tudott érdemben reagálni, melynek kapcsán leginkább a nem emlékszem fordulattal élt, ugyanakkor utóbb is következetes volt abban, hogy a német hatóságok előtt tett gyanúsított és jelen eljárásban tett tanúvallomását fenntartotta, mely nyilatkozatokban az ügy lényeges körülményeire vonatkozó ellentmondás nem volt fellelhető, azt alátámasztották a tárgyi bizonyítási eszközök, az okirati bizonyítékok, melyeket az elsőfokú bíróság tételesen elemzett.

Az ítélet tábla kiemeli a vádlotthoz köthető **szám2** hívószámú telefonról indított SMS-ek és a vádlotti telefonról foganatosított forgalmazások adatait, mellyel kapcsolatos kételyei a másodfokú

bíróságnak annak ellenére sem merültek fel, hogy a német hatóság, a Bajor Tartományi Bűnügyi Hivatal (nyomozati irat 603. oldal) közlése szerint a hívószámok vizsgálata programvezérelten, a SIM kártya származási országa szerint (Belgium + 32) történt, ezért nem zárhatók ki hibás számhozzárendelések. A tanú által használt **szám1** hívószámú telefonról a **vádltott** által használt telefonra a nyomozati iratok 571. oldalán fellelhető SMS tartalom szerint **tanú1** többek között az alábbi üzenetet is küldte: „ Szia! Ne haragudj, hogy megint rossz miattam a napod. Nagyon csúnyán eltévedtem. Kb. 350 km plussz van. Passzau előtt vagyok 190 km-rel. Tényleg bocs, meg sem tudom mondani, hol tévedtem el.” Ezen SMS szövegéből nyilvánvaló, hogy a **szám2** hívószámú telefon a vádltotthoz rendelhető, a vádltott általi megbízás is egyértelmű, ezen túl a tanú számot ad arról is, hogy eltévedt, ezért lényegesen hosszabb ideig tartott az útja. A vádltott az eljárás menetében számtalan alkalommal sérelmezte, hogy a tanú nem tud számot adni az úton töltött időről, az út hossza az általa elmondottakat nem támasztja alá, ennek igazolására térképeket és km adatokat is közölt. A másodfokú bíróság megítélése szerint a hivatkozott SMS a tanú állításait igazolja, illetőleg nyilvánvaló az is, hogy az SMS-ek tartalma szerint a tanú haladása során folyamatosan tájékoztatja a vádltottat. Kétségtelen tény, hogy más telefonokkal is forgalmaz **tanú1**, SMS-eket is küld, ez azonban nem jelenti azt, hogy **vádltottal** nem állt a tényállásban leírtak szerinti kapcsolatban. Lényeges körülmény az is, hogy a vádltotthoz köthető telefon hívószáma a **tanú1** által használt autóban az anyósülésen egy szalvétára feljegyezve megtalálható volt a lefoglalt tárgyi bizonyítékok szerint. A nyomozati iratok 389.-397. oldaláig fellelhető bűnjeljegyzék szerint **tanú1**től került lefoglalásra a vádltott Mastercard bankkártyája.

Összevetve az okirati és tárgyi bizonyítékokat **tanú1** vallomásaival, **tanú2** elsőfokú bíróság által elfogadott nyomozati nyilatkozatával, a történeti tényállás bírói bizonyossággal megállapítható.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a vádltott - bár folyamatosan sérelmezte **tanú1** vallomásainak változtatását - maga sem tett következetes nyilatkozatokat, azokban számtalan ellentmondás volt, melyre magyarázatot ugyan adott, de az az elsőfokú bíróság indokolásának megfelelően nem volt elfogadható. Helyesen foglalt állást a törvényszék a vádltott édesapja, **tanú2** vallomása értékelése során is. A szakértői véleményeket is megfelelően értékelte, a vádltott által hivatkozottak nem állják meg a helyüket. A logikai következtetések levonása - mely tényállításokra a vádltott megítélése szerint bizonyíték egyáltalán nem volt - ugyancsak helytálló. Logikai következtetés vonható le arra vonatkozóan, hogy a vádltott szerezte be a kábítószer, célja az volt, hogy a megszerzett kábítószer forgalomba hozatala révén nyereséget realizáljon.

A vádltott által felajánlott, és elutasított bizonyítási indítványok többnyire az ügy lényegtelen körülményeire, előzményekre és **tanú1** valamint **szakértő1** orvos-szakértő szavahihetőségének (hány szakértő vizsgálta a vádltottat) kétségbe vonására irányultak. Egyes indítványok teljesítése esetlegesen előre vihette volna a bizonyítást, így **tanú3** vallomása, aki ismeretlen helyen tartózkodása miatt nem volt fellelhető, ellene más eljárásban európai elfogatóparancs került kibocsátásra (nyomozati iratok 1163. oldal), a reptéri parkoló kamerafelvétele, melynek beszerzésére a hatóság kísérletet tett, azonban az eltelt időre figyelemmel már nem volt lehetséges, csakúgy, mint a híváslisták beszerzése. **tanú3**ra irányuló terhelő vallomása a vádltottnak az eljárás menetében fokozatosan alakult ki, amely körülménnyel az elsőfokú bíróság is foglalkozott ítéletében, ezért elvethető volt a reá terhelő vádltotti vallomásrész, elengedhetetlen szükség tanúkénti kihallgatására nem volt, csakúgy, mint a kamerafelvételre és a híváslistákra. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megalapozott tényállás megállapítható volt.

tanú4 és édesanyja, **tanú5**, **tanú1né**, **tanú1** testvére, **tanú6**, **tanú7**, **tanú8**, **tanú9**, **tanú10**, **tanú11**, **tanú12** börtönbe látogató hittérítő lelkész vallomása, akik a vádlott szerint **tanú1** szavahihetelenségét tudták volna bizonyítani, nem lényegi előzményekre vonatkoztak volna, illetve szükségtelenek **tanú1** tárgyi és okirati bizonyítékokkal alátámasztott megállapított szavahihetősége miatt is.

A 2009. szeptember 24-i orvos-szakértői vizsgálatra a vádlottat előállító örök, az előszobában munkát végző titkárnő, a folyosón várakozó ügyfél, **személy1** ügyvéd kihallgatása ugyancsak felesleges lett volna, mert **szakértő1** orvos-szakértő szavahihetősége az eljárásban nem dőlt meg, a szakvéleménnyel szemben támasztott követelmények nemcsak formálisan, hanem érdemben is teljesültek. Ehelyütt rögzíti az ítéletábra, hogy a védőként eljáró ügyvéd tanúként az eljárásban nem hallgatható ki arról, amiről mint védő szerzett tudomást, vagy amit a terhelten védői minőségben közölt. (Be. 81.§ (1) bekezdés b.) pontja.

A nyomozati iratok 1335. oldalára befűzött jegyzőkönyv tartalma szerint az ügyvédjelölt a meghatalmazott védő helyett eljár.

A vádlott olyan okiratok (hotel bejelentők másolatai, reptér alaprajz, Wizz Air légitársaság vádbeli időszakra rendelkezésre álló nyomozati iratban lévő közlésen kívüli adatai, **tanú1** tanúval szemben folytatott külföldi eljárások adatai, jegyzőkönyvei) beszerzését is kérte, amelyeknek a másodfokú bíróság megítélése sem volt relevanciája.

Nem tartotta indokoltnak az ítéletábra a Budapesti XX.,XXI. és XXIII. Kerületi Bíróság polgári iratanyagának beszerzését sem, mert a vádlott által a nyilvános ülésen becsatolt jegyzőkönyv másolat tartalma alapján a polgári eljárásban **tanú1** nem tett olyan tartalmú vallomást, amely jelen ügyben a szavahihetőségét megingatta volna.

A törvényszék indokolási kötelezettségét a szükséges mértékben teljesítette.

A Fővárosi Ítéletábra álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által helyes mérlegelés útján megállapított tényállás túlnyomórészt megalapozott, azonban az iratok tartalma alapján kiegészítése indokolt a Be.352.§ (2) bekezdés a./ pontja alapján.

Az ítéletábra által beszerzett születési anyakönyvi kivonat tartalma szerint a vádlott családi neve, utóneve, utóneve 1973. napján változott, születési családi neve a 2011. ...i bejegyzés szerint. (21. alatti irat)

Az elsőfokú ítéletben rögzített előző elítéléseket követően az ítéletábra rögzíti, hogy jelen ügyben elbírált cselekmény után a Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2009. szeptember hó 3. napján jogerős 7.B. 25604/2008.számú ítéletével sikkasztás büntette miatt mint többszörös visszaesőt 1 év 6 hónap börtönbüntetésre és 150000 forint pénzbüntetésre ítélte, a szabadságvesztés büntetés végrehatását 4 évi próbaidőre felfüggesztette. Elkövetési idő: 2007. augusztus.10.

A Pesti Központi Kerületi Bíróság a 2013. március hó 27. napján jogerős 21.B. 30417/2013/3. számú ítéletével mint többszörös visszaesőt magánokirat-hamisítás vétsége miatt 35 nap közérdekű munka büntetésre ítélte. Elkövetési idő: 2007. november hó 16.

A Traunstein-i Tartományi Bíróság 2013. október hó 8. napján a 2012. december hó 18. napján elkövetett nem csekély mennyiségű kábítószer engedély nélküli behozatala miatt nem jogerősen 5 év szabadságvesztésre ítélte 2 KLs 120 Js 36129/12. számú ítéletével. A vádlott ezen ügyben 2012.

december hó 18. napjától előzetes fogvatartásban volt (28. alatti irat), 2013. október 8. napja óta nem jogerős büntetését tölti, átvételére a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának befejezését követően kerülhet sor.(24. irat)

A rendelkezésre álló vád tényállása szerint a vádlott 2012. december hó 18. napján egy magyar rendszámú Chrysler Voyager személygépkocsival 3360 gramm marihuánát és 296 gramm hasist vitt be Hollandiából Németországba, e napon az A8 szövetségi autópályán rendőri ellenőrzés alá vonták. A kábítószer kb. 200 grammos csomagokban volt elrejtve a gépkocsi oldalsó és hátsó burkolatában. A vádlott a gépkocsival Magyarországra kívánt utazni, a kábítószer oda kívánta eljuttatni nyereségszerzési cézzal. A THC teljes mennyiség 243,82 gramm volt. (18. alatti irat)

A történeti tényállás 2. bekezdésében (ítélet 3. oldal 3. bekezdés) a szabadulás dátuma helyesen 2006. június hó 27. napja.

A fenti helyesbítésekkel teljeskörűen megalapozottá vált ítéleti tényállás a másodfokú felülbírálat alapját képezte a Be. 352.§ (2) bekezdése szerint.

A Fővárosi Törvényszék okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére.

A másodfokú bíróságnak állást kellett foglalnia az időközben hatályba lépett új büntető törvényre figyelemmel abban a körben is, hogy a vádlottra a 2012. évi C. tv. (Btk.) rendelkezései nem kedvezőbbek-e, melyet nemlegesen döntött el. Az elkövetéskor hatályos büntető törvény, az 1978. évi IV. tv.282/A.§ (3) bekezdése szerint 5-15 évig vagy életfogytig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő a jelentős mennyiségre elkövetett (1) bekezdésben meghatározott cselekmény. Az új törvény 176.§ (3) bekezdése a jelentős mennyiségre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetét (ezen belül a forgalomba hozatalt is) 5-20 évig vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel rendeli büntetni. Ugyanezen törvény 38. § (4) bekezdés a.) pontja szerint nem bocsátható feltételes szabadságra az elkövető, ha többszörös visszaeső és a szabadságvesztést fegyház fokozatban kell végrehajtani. Az 1978. évi IV. tv. 47.§ (2) bekezdés I. fordulata szerint a vádlott feltételes szabadságra bocsátható, ha a fegyházban végrehajtandó büntetése legalább négyötöd részét kitöltötte.

Az elkövetéskor hatályos törvény szerint még nem volt alkalmazandó a középértékes büntetés kiszabására vonatkozó elv, melyet a 2012. évi C. tv. a 80.§ (2) bekezdésében fogalmaz meg. Az ügyész által különbségként említett 89.§ (2) bekezdése szerint különös és többszörös visszaesővel szemben a büntetés a 82.§ (1) bekezdés szerint csak különös méltánylást érdemlő esetben enyhíthető, mely az elkövetéskor is megfogalmazásra került az 1978. évi IV. tv. 97.§ (2) bekezdésében. Ugyanezen törvényhelyek ugyanakkor azt is tartalmazzák, hogy a felső határ az elkövetéskori törvény szerint 15 év, az elbíráláskori jogszabály szerint 25 év, mely ugyancsak lényegi különbség, ezért az elkövetéskori (2007. október hó 15) jogszabály alkalmazása helyes.

A Fővárosi Törvényszék hivatkozása a minősítést illetően helytálló, az 1/2007. számú Jogegységi Határozatban foglaltaknak megfelelő. Az ügyész által megállapítani kért kereskedelemre bizonyíték nem áll rendelkezésre.

A Legfelsőbb Bíróság 1/2007. számú Jogegységi Határozata szerint a kereskedelemmel elkövetett kábítószerrel visszaélések még a forgalomba hozatalnál is tágabb elkövetési magatartások, folyamatos tevékenységek, rendszeresen ismétlődő adás-vételek által valósulnak meg, mely jelen eljárásban bírói bizonyossággal nem igazolódott.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a tetten ért tanúnál lévő mennyiség vonatkozásában a forgalomba kerülés tényleges lehetősége megállapítható, a cselekmény ugyanakkor a rendőri beavatkozás kapcsán kísérleti szakban rekedt.

Az 1/2007. számú büntető jogegységi határozat szerint a forgalomba hozatal befejezetté akkor válik, ha a kábítószer bekerül a forgalomba, vagy a továbbadás folytán ténylegesen megnyílik annak a lehetősége, hogy a kábítószerhez más vagy mások hozzájussanak. Forgalomba hozatalnak minősül a kábítószer több személy részére hozzáférhetőségének biztosítása akkor is, ha az egyetlen személyen keresztül, egyszeri átadással történik.

A kereskedés megállapíthatóságához a mennyiségből önmagában nem vonható le következtetés. csakúgy, mint a vádlott előző elítéléséből. Az elengedhetetlenül szükséges feltétel, a rendszeresség hiányzik. A rendszeresen ismétlődő anyagi haszon érdekében folytatott adásvételek ténye az eljárásban nem volt igazolható.

Elhelyült tér ki az ítéletábra arra is, hogy vizsgálat alá vonta azt is, hogy a vádlott jelen ügyben elbírált cselekmény nem képez-e természetes egységet a német eljárásban nem jogerősen elbírált cselekménnyel.

Az 1/2007. számú és a 6/2009. Büntető Jogegységi Határozatban kifejtettek szerinti feltételek nem állapíthatók meg, mert bár a másik ügyben született ítélet jogerőre emelkedése előtt követte el a terhelt a cselekményt, természetes egységet csak az azonos tényállásba ütköző magatartások képeznek. Külön törvényi tényállásnak minősül eszerint az 1978. évi IV. tv. 282.§ és 282/A.§-a, mely cselekmények egymással valóságos anyagi halmazatot képeznek. A vádlott jelen ügyben az előzetes letartóztatásból 2012. január hó 25. napján szabadult, 2012. április hó 25. napjáig házi őrizet kényszerintézkedés hatálya alatt állt, ezt követően már szabadlábon volt, a Németországban elbírált bűncselekményt 2012. december hó 14. napján követte el, azaz nem teljesül a természetes egység megállapíthatóságához szükséges egymást megszakítás nélkül követő tevékenység sorozat kritérium sem, ezért a cselekmények a természetes egység körébe nem sorolhatók.

Észlelte az ítéletábra, hogy a törvényszék nem jelölte meg sem a rendelkező részben, sem a jogi indokolásban az 1978. évi IV. tv. 282/A.§ (1) bekezdés III. fordulatát, melyet pótolta, az időközben hatályba lépő 2012. évi C. törvényre figyelemmel a Btk. megnevezést 1978. évi IV. törvényre javította.

A büntetés kiszabás körében az ítéletábra az alábbiakat rögzíti a vádlottnak a büntetőügy átvétele kapcsán megtett többszöri figyelemfelhívásával kapcsolatban. **vádlott** azt hangsúlyozta, hogy Magyarországon nem kerülhet rosszabb helyzetbe, mintha ügyében német bíróság járt volna el, Németországban pedig az általa elkövetett cselekmény büntetési tétele 5 évig terjedő szabadságvesztés.

(Állítását részben a nyomozati iratok 145-147. oldalára befűzött német kábítószer törvény 30.§-ára alapította, mely szerint aki nem csekély mennyiségű kábítószerre követi el kábítószerrel kapcsolatos cselekményét, kevésbé súlyos esetben a büntetés 3 hónaptól 5 évig terjedő szabadságvesztés.

Az általa ekörben meghivatkozott 1993. évi XXXI. törvény, mely Az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában 1950. november 4-én kelt Egyezmény és az ahhoz tartozó nyolc kiegészítő jegyzőkönyv kihirdetéséről szól, 7. Cikk 1. mondatában azt rögzíti, hogy senkit

sem szabad elítélni olyan cselekményért vagy mulasztásért, amely elkövetése idején a hazai vagy nemzetközi jog alapján nem volt bűncselekmény. Ugyancsak nem lehet a bűncselekmény elkövetése idején alkalmazható büntetésnél súlyosabb büntetést kiszabni.

Kiemelendő, hogy ezzel ellentétes szabályt sem az Alaptörvény, sem más jogszabály nem tartalmaz.

A Btk. (2012. évi C. tv.) 1.§(2) bekezdése a törvényesség elveként fogalmazza meg, hogy bűncselekmény elkövetése miatt nem lehet olyan büntetést kiszabni, amelyről törvény az elkövetés, vagy a 2.§ (2) bekezdése alkalmazása esetén az elbírálás idején nem rendelkezett.

A Btk. 3.§ (1) bekezdése szerint a magyar törvényt kell alkalmazni...c.) a magyar állampolgár által külföldön által elkövetett olyan cselekményre, amely a magyar törvény szerint bűncselekmény.

A vádlott által hivatkozott jogelv tehát nem sérül, reá a magyar törvény szerinti büntetési tétel irányadó.

A törvényhozó a cselekményt az elkövetés idején 5-15 évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel rendelte büntetni. Az 1978. évi IV. tv. 97.§-ában írt felemelt büntetési tétel a többszörös és különös visszaeső vádlottal szemben nem érvényesül, mert a felemelt tétel maximuma is 15 év.

A Fővárosi Törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó súlyosító és enyhítő körülményeket helyesen sorolta fel, melyek alapján enyhítő szakasz alkalmazására is lehetőséget látott. Az elbírálás óta további 2 év telt el, ezért az időmúlás enyhítő körülmény nyomatéka még nagyobb, a további időmúlásban a vádlott közre nem hatott, alapvető terhelti jogát gyakorolta, amikor a másodfokú nyilvános ülésen részt kívánt venni. További súlyosító körülmény ugyanakkor a vádlott más személyt bűnbe sodró szerepe.

Megállapítható továbbá az is, hogy a vádlott jelen cselekménnyel közel egy időben elkövetett cselekményekért (vagyon és közbizalom elleni) utóbb jogerősen elmarasztalásra került.

A büntetés kiszabás során irányadó körülményekre és a cselekmény tárgyi súlyára figyelemmel nem tartotta indokoltnak az ítéletábra a vádlottal szemben enyhítő szakasz alkalmazását, mert olyan különös méltánylást érdemlő okot nem talált, amely az 1978. évi IV. tv. 97.§ (2) bekezdésében írtak alkalmazását lehetővé tennék. Ekörben az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének nem tett eleget.

A többszörös és különös visszaeső vádlott esetében enyhítő szakasz alkalmazására nincs lehetőség, ezért az ítéletábra a főbüntetés mértékét 6 évre felemelte. A törvényi minimumhoz közelítő tartam megállapítása során nagy nyomattal értékelte a több mint 7 éves időmúlást.

Az elsőfokú bíróság nem jelölte meg, hogy a közügyektől eltiltás - melynek tartama megfelelő - mellékbüntetésként került kiszabásra, ezért ezt a másodfokú bíróság pótolta.

A beszerzett születési anyakönyvi kivonat tartalmának megfelelően a vádlott előző nevét megjelölte.

A fent írtakra figyelemmel az ítéletábra a Be. 361.§-a szerinti nyilvános ülés keretében eljárva a törvényszék ítéletét a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben annak helyes indokainál fogva a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget az ítéltábla a Be.381.§ (1) bekezdése alapján megállapította, annak viselésére a Be. 338.§ (1) bekezdése alapján a vádlottat kötelezte.

Budapest, 2015. január hó 22. napján

. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Fatalin Judit sk.
előadó bíró

Dr. Ujvári Ákos sk.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2013. január hó 16. napján kelt 14.B.1510/2010/92. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf. 92/2013/63. számú ítéletével eszközölt változtatással 2015. január hó 22. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2015. január hó 22. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő